

КЛАУДИЈА ПИЊЕИРО

ДВА КОФЕРА

Два кофера. Тако је рекао Мауро. Поново сам га питала: „Је л’ си сигуран?” „Јесам, сигуран сам”, стрпљиво је одговорио. Тих дана су са мном сви били стрпљиви. „Немогуће је да су два”, поновила сам. Али Мауро није ништа рекао јер су ту, на вратима стана, била оба. Само их је показао раширених руку, са длановима увис, док је неодлучно стајао на прагу не знајући да ли да уђе или не. „Дођи да попијемо кафу”, рекла сам му. „Ако си расположена... Јер ако ниси нема везе. Ако хоћеш да се одмориш, или да будеш сама...?” „Ма не, ајде да попијемо кафу, пријаће ми”, рекла сам не знајући како би могла да ми прија. Мауро је хтео да ми помогне па је отишао на аеродром да донесе Фабијанове кофере тако да нисам могла да га пустим да оде а да му не понудим ни кафу. Фабијаново тело је донео мој брат прошле недеље. И побринуо се за све: да потврди његов идентитет, организује опело и сахрану. Ја нисам била у стању. Инфаркт усред лета. Фабијан се у Чилеу жив укрцао у авион и искрцао се мртав у Аргентини. Један лекар који се затекао у авиону је покушао да му помогне. Али није успео. Мој муж је умро десет минута пре него што је слетео на аеродром Есеиса.

Првих неколико дана после сахране сам мислила само на тај тренутак, тренутак његове смрти, кад је лекар погледао некога, вероватно стјуардесу, и рекао: „Нема више шта да се уради.” Мислила сам и на остале путнике, на остатак посаде. Шта ли је свако од њих помислио, шта је урадио, које је лице Фабијан последње видео пре него што је умро, са чијим погледом се последњи пут укрстио, ко га је узео за руку, ако га је ико узео за руку, ко му је говорио док није коначно отишао. Можда сам мислила на те детаље да бих га и даље замишљала живог, да бих била са њим у тим тренуцима пре него што је издахнуо када нисам могла да будем

уз њега. Све док нису стигла та два кофера и питања се радикално променила.

Мауро је био у дневној соби кад сам ушла са послужавником на ком је била кафа. „Сигурна сам да је отпутовао са једним кофером”, рекла сам док сам му пружала шољицу. „И ја сам се изненадио јер је ишао на кратко. И питао сам их, али су ми показали две етикете са његовим именом, и као што видиш још увек су на коферима”, рекао је Мауро, пришао једном од кофера, скинуо етикету која је висила на дршци и прочитао: „Фабијан Тардити”. Онда је то исто урадио са другим: „Фабијан Тардити”. Резигнирано ме је погледао. „Можда је тамо нешто купио па није могао све да спакује у један кофер, или је носио неки рекламни материјал за фирму. Већ ћеш видети кад отвориш, али не брини, оба су Фабијанова.” „Да, видећу”, рекла сам му и очи су ми се испуниле сузама. „Извини, већ ми је доста плакања”, извинила сам се. „Ма то је нормално”, утешио ме је и питао: „Како је Мартина?” „Претпостављам да јој је тешко, изгубила је оца, неочекивано. Али покушава да буде јака због мене тако да не показује много. Надам се да може да се опусти са пријатељима или са својим дечком.” „Сигурно може”, одговорио је Мауро. Климнула сам главом, узела своју кафу и скоро ни реч више нисмо рекли. „Хоћеш да ти помогнем да однесеш кофере у собу”, понудио је Мауро пре него што је отишао. Одбила сам јер још увек нисам била спремна да их отворим и сусретнем се са Фабијановим стварима. Нити сам хтела да спавам са њима у нашој соби.

Коферима сам се позабавила три дана касније. Пролазила сам поред њих кад год сам излазила и улазила у стан, али их нисам мрднула са места на које их је Мауро спустио. Те ноћи, кад сам их коначно отворила, Мартина и њен дечко Педро су долазили на вечеру и нисам хтела да их моја ћерка види и сети се оца којег више није било. Тако да сам их одгурала у своју собу пре него што сам поставила сто и оставила их тамо. Јели смо, ћаскали и мало плакали. Педро је пустио музику, спремио нам кафу и сваки час је узимао Мартину за руку и нешто јој шапутао на уво.

Кад су отишли коначно сам се одлучила. Морала сам да их отворим ма колико ме је плашило да се суочим са Фабијановим стварима и његовим мирисом. Да ли се покојникове ствари држе на истим полицама на којима су биле док је био жив? Колико дуго? Пришла сам коферима. Оба су имала катанац са шифром, али то није било проблем, јер откад смо се преселили у овај стан увек нам је шифра на сваком катанцу била број наше куће: 1563. Двадесет пет година живимо у улици Салта 1563, на петом спрату, у стану А. Ставила сам један од кофера на кревет, наместила бројеве на 1563

и катанац је кликнуо. Отворила сам кофер. Унутра су биле све његове ствари, као и увек уредно спаковане. Не знам никога ко је у стању да се тако савршено спакује као Фабијан. Сиво одело које је увек носио за случај да је неки од састанака формалнији. Бела кошуља. Плава кравата са црвеним тачкицама. Једне спортске панталоне. Плави џемпер. Две мајице. Пар свечаних ципела и кожни каиш исте боје у другом преградку. Фармерке, плаву кошуљу са кратким рукавима, мокасине и јакну за кишу је био обукао. Све је било савршено савијено, прљави доњи веш у одвојеној кеси, а кошуље закопчане. Колоњска вода, паста за зубе, четкица и апарат за бријање у кожном несесеру који сам му поклонила за последњи рођендан. Све што сам дотакла мирисало је на њега. Заплакала сам. Оставила сам за крај онај преградак у који је обично стављао поклоне које нам је доносио са својих путовања. Откад је дипломирао архитектуру Фабијан је често ишао на пословна путовања по унутрашњости, а кад је почео да ради за једну регионалну фирму која се бавила канцеларијском опремом почео је да путује и у иностранство: Сантјаго, Уругвај и Бразил. Увек би нам донео неки поклон, макар неку глупост, да бисмо виделе да је и поред тога што је био далеко и даље мислио на нас. Кад је Мартина почела да живи са Педром, њој више није доносио поклоне са сваког путовања него само ту и тамо, али мени јесте. Повукла сам рајсфершлус и увукла руку унутра: извадила сам кесу са сликом једне женске модне куће из Лас Кондеса. Отворила сам је и нашла свилену мараму боје цикламе са плавичастим, жутим и белим цветовима. Принела сам је грудима и бризнула у плач.

Одлучила сам да неко време, док не будем знала шта ћу са његовима стварима, оставим Фабијанов орман онаквим какав је и био. Вратила сам сваку ствар на своје место, затворила кофер и вратила га на полицу с које га је мој муж скинуо дан пре свог последњег путовања. Онда сам подигла други кофер на кревет. Ставила сам уобичајене бројеве на катанац: 1563. Али овај пут се катанац није отворио. Погледала сам бројеве, двоумила се да ли је у питању шестица или осмица, ставила наочаре и поново их проверила: 1563. Још једном сам покушала да отворим, али ништа. Шта ако сам ипак била у праву и ово није био Фабијанов кофер? Овог пута сам сама прочитала етикету која је и даље висила са кофера: Фабијан Тардити. Окренула сам бројеве на катанцу и поново их вратила на 1563. И даље ништа. Мало сам размислила. Пробала сам са његовим датумом рођења, па са Мартининим и на крају са мојим. Ништа. На крају сам се вратила етикети и почела да схватам. Испод његовог имена је била адреса и број телефона. Број телефона је био онај који сам знала и који је одувек имао и на који

сам га звала. Али адреса је била другачија: Хонас 764, Пинамар. Хонас 764 у Пинамару? Каква ли је то била адреса? Вратила сам се катанцу. Имао је четири позиције за шифру. Урадила сам оно што смо толико пута раније радили када смо имали катанце са више цифара него што је имала наша адреса: додала сам деветку са леве стране. Ставила сам деветку на прво место, па онда седмицу, шестицу и на крају четворку: 9764. Катанац се отворио. Повукла сам рајсфершлус, подигла поклопац и остала без даха. Оно што сам видела унутра је била идентична копија онога што је било у првом коферу: сиво одело, бела кошуља, плава кравата с црвеним тачкицама, џемпер, мајице, ципеле и каиш у другом прегратку, прљав веш у кеси, кожни несесер. Нисам била у стању да мислим, нисам ништа схватала. Или још увек нисам схватала. Онда сам отворила рајсфершлус оног дела у ком је Фабијан држао поклоне и тамо је била кеса продавнице у Лас Кондесу. Али поред ње је било још нешто. Једна мала кеса. Отворила сам је и извадила њен садржај: била је то дечја одећа, плави памучни комплетић са браон медицама, портика и пар чарапица. Легла сам на кревет. У глави ми је добовало као да ће ми експлодирати. Да ли су два идентична кофера значила оно што сам мислила? Не баш идентична – у једном је била одећа за бебу. А ако није било то, шта онда? Зашто би неко носио дупле кофере? Да ли је Фабијан имао жену и дете у Пинамару? Шта би Фабијан урадио са тим другим кофером да није имао срчани удар у авиону? Да ли би га оставио у канцеларији или у гепеку кола? Немогуће, мора да је постојало неко друго објашњење. Али ако је и постојало, ја га нисам проналазила.

Тумарала сам по кући, бирала и одбацивала пријатељице са којима бих могла да поделим оно што ми се дешавало. Ни брату нисам хтела да кажем. Мислила сам на Мартину, на то како бих јој рекла, и да ли би уопште требало да јој кажем. Помислила сам и да позovem Маура, који је био једини Фабијанов блиски пријатељ. Али Мауро сигурно није ништа знао, јер да је знао не би ми донео тај други кофер. Штитио би свог пријатеља до краја. Предао би кофер тамо где му је било место. И када сам схватила да би Мауро однео кофер тамо где је требало да буде, било ми је јасно шта треба да урадим: да отпутујем у Пинамар и предам га жени која вероватно није ни знала да се Фабијан никада више неће вратити.

Попила сам неко средство за смирење и пустила да моје тело само одлучи колико треба да спава. Пробудила сам се око десет ујутру. Узела сам други кофер, онај који је имао адресу у Пинамару и кренула. Нисам никада раније возила ауто-путем. Нити сам откад смо се венчали била у Пинамару. Пре јесам, кад је Фабијан тамо имао неки посао и ја сам му правила друштво. Али ја никада

нисам волела плаже. Тако да смо обично путовали у Ангостуру, Мендозу, Кордобу. Нашла сам најбољу руту на Гугл мапи. Знала сам да морам да идем ауто-путем број 2 и онда скренем код Долореса. Тамо сам се распитала на некој бензинској пумпи. Показали су ми један краћи пут који је ишао кроз неку забит, али ми је уштедео више од педесет километара. Тако да сам туда кренула. Хтела сам да стигнем што пре. И упознам ту жену и Фабијановог сина. Питала сам се колико ли је већ времена у његовом животу. Нисам никада ништа приметила. Фабијан се у последње време мало удаљио. Или смо можда обоје исказивали мање нежности и ређе водили љубав. Али већ двадесет осам година смо били заједно и није ме нарочито бринуло то што је њему или мени мало опао либидо. Сад сам схватала да њему није опао либидо него да је био негде другде. Колико ли је имала година? Тридесет пет? Четрдесет? Морала је да буде млађа ако је имала бебу, али истовремено у годинама у којима је могла да излази са човеком од педесет пет година. Погледала сам на једну страну ауто-пута и угледала огромног Исуса који је позивао на Голготу у Мадариаги, тако да сам знала да сам близу и да ћу ускоро видети жену којој ћу дати кофер који ми није припадао.

Шта ћу јој рећи? Да ли ћу бити љута на њу? Да ли ћу је извређати? Изјавити саучешће? Зауоставила сам се испред кружног пута у Пинамару и убацила на ГПС телефона адресу: Хонас 764. ГПС ми је нашао пут. Возила сам полако јер сам се плашила да стигнем и направим скандал. Или се онесвестим. Или одустанем и вратим се својој кући са кофером. Возила сам полако јер сам тако могла да смогнем храброст. Зауоставила сам се испред броја којим сам отворила катанац. Била је то скромна кућица са негованом баштом. Изашла сам из кола и зазвонила. Није било никога. Поново сам зазвонила. Један човек који је улазио на суседну капију ми је рекао: „У бару су.” „Ком бару?” „Оном у центру, одговорио је, „онај на плажи је затворен у ово доба године”. „А да, наравно”, рекла сам као да знам о чему говори. И пре него што сам отишла, додала сам: „Је л’ можете да ми покажете у ком правцу је? Већ годинама не долазим и бојим се да се не изгубим.” Човек је стао поред мене и нацртао у ваздуху мапу коју сам покушала да запамтим. „Како ми драго”, додао је. Збуњено сам га погледала. „Бар се сада зове Како ми драго, недавно су му променили име. Кажем вам за случај да нисте знали, да се не збуните ако нисте знали.” „Знала сам, али хвала вам у сваком случају”, слагала сам. И ушла у кола.

Без проблема сам нашла бар Како ми драго. Ушла сам и села за један сто. Одмах се појавила трудна келнерица која није била

старија од Мартине. Није било бебе, али је ту трудна жена. Осетила сам сажалење према њој, али и бес, можда чак и мржњу. Како је Фабијан могао да има везу са женом која је била годишта наше ћерке? Ко је уопште био тај човек са којим сам поделила двадесет осам година живота и кога сам тек сада почела да упознајем? Како је неко у педесет петој години могао да има дете са двадесетпетогодишњакињом? Кад је мислио да ми каже? Да ли је уопште мислио да ми каже? „Изволите, госпођо”, рекла је мало гласније јер ми је то сигурно већ рекла и ја нисам ништа одговорила. „Кафу, молим вас, једну кафу.” Отишла је. Покушавала сам да не бризнем у плач. Неко је викнуо из кухиње: „Мартина...”, и она је ушла. Замаглило ми се пред очима. Мој муж је имао љубавницу годишта наше ћерке која је имала исто име као наша ћерка. Смучило ми се. Замислила сам како јој говори ствари у кревету и како је назива истим именом које је он сам за њу изабрао. Ја сам хтела да се зове Каролина, али он је инсистирао и ја сам прихватила. Девојка је изашла из кухиње са кафом у руци, пришла мом столу и спустила је. Онда ми је додала салвету и кесице са шећером. „У ком си месецу?”, питала сам је не размишљајући, промуклим гласом. „У шестом. Родиће се крајем године.” „Честитам...”, рекла сам „је л’ дечко?” „Јесте, ако доктор који ми је радио ултразвук није погрешно.” „Баш си млада за бебу.” „Не баш, имам двадесет и шест година.” „Двадесет и шест”, поновила сам „годину дана више него моја ћерка.” Она се осмехнула, мало средила столицу око другог стола и вратила се до шанка. Како да, упркос бесу који је осећала, саопшти тој девојци да њен син неће имати оца јер је умро од инфаркта у авиону на повратку из Чилеа? Колико су већ дуго били заједно? Била је тако млада. Зашто је Фабијану било потребно да са њом води исти живот који је са мном водио? Два кофера. Било ми је непријатно, хтела сам да одем, али требало је да обавим оно због чега сам дошла. Нисам такла кафу и вратила сам се у кола. Извадила сам кофер и одвукла га до бара. Кад сам ушла није било никога. Викнула сам њено име: „Мартина!” Изашла је из кухиње и видела ме како стојим на вратима са кофером у руци. „Донела сам ти Фабијанов кофер”, рекла сам. Деловала је уплашено. Погледала је према кухињи и узвикнула: „Мама!” Појавила се жена која је личила на њу, стала поред девојке и погледала ме. На крају сам схватила. У њеним очима сам видела да је она, та друга жена, знала ко сам ја, да је знала да је Фабијан умро и зашто сам дошла. Пришла ми је, узела кофер и рекла: „Хвала што си ми га донела.” Ја нисам могла ни реч да прозборим и само сам се осмехнула, окренула и отишла.

На том кратком путу до кола кроз главу су ми прошле слике Фабијановог двоструког живота: два кофера, две куће, два плава џемпера, два одела, две ћерке истог имена и две жене. Двадесет осам година са мном. Колико са њом? Двадесет девет, тридесет?

Ушла сам у кола, упалила мотор и пре него што сам кренула бацила сам поглед на бар. На вратима је Фабијанова друга жена стајала поред кофера, а мало иза ње је била његова друга ћерка. Жена је у рукама држала свилену мараму боје цикламе са плави-частим, жутиим и белим цветовима.

Превела са шпанског
Ксенија Билбија